

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

L'AVENTÍ

Entre Rovira i Virgili, des de La Nau, i un anònim editorialista, des de La Veu de Catalunya, es ve mantenint, fa dies, una polèmica sobre la tàctica emprada per l'Aventí per combatre la dictadura de Mussolini a Itàlia. Sense entrar en tots els aspectes de la qüestió que debaten els referits polemistes, creiem del cas fer algunes consideracions tan assenyades com imparcials.

L'equivocació tinguda per Cambó, l'any 1924, jutjant que el règim feixista era un règim agonitzant, que havia esgotat totes les seves possibilitats creadores, és palesa. Els fets, amb la seva eloqüència, l'han demostrada. I no pot servir de cap excusa, com pretén La Veu, que l'oposició aventiniana s'equivoqués de tàctica. A la clarividència política de Cambó no podia escapar-li, i sols per excepció fou així, que l'oposició aventiniana faria l'única cosa que podia fer, que és la que va fer. L'Aventí era un conglomerat heterogeni que comprenia des dels populars catòlics als comunistes. La seva única acció possible, per tant, era simplement destructiva: enderrocar Mussolini. La raó d'ella, negar a aquest, principalment després de l'assassinat de Matteoti, capacitat moral per retenir el poder, aconseguit per un cop de força il·legal. En trobar-se l'Aventí sense força material per realitzar aquesta tasca, enfrontat com estava amb una milícia armada i un exèrcit simpatitzant i havent hagut de deixar passar, per això mateix, infructuosament, l'avinentsa que representà l'onada d'indignació causada per la mort violenta del seu veritable cabdill Matteoti (ho reconeix el propi Dom Sturzo), la seva posició davant el compromís ofert per Mussolini no podia ésser, en cap cas, l'acceptar. Hi ha raons morals, en casos com aquests, que estan per damunt de tota mena de consideracions oportunistes. Fem a Cambó l'honor de creure'l incapaç, en determinades circumstàncies, de passar per sobre de totes les raons morals. I si no, pitjor per ell.

Altrament, contra el que La Veu vol fer creure als seus cada dia més bizantitzats lectors, la noble negativa de l'Aventí d'acceptar els termes del compromís ofert per Mussolini no és cap tàctica fra-

cassada ni constitueix cap error demostrat. Sobre el feixisme i l'Aventí encara no s'ha dit l'última paraula. El plet continua tramitant-se i el fall cada dia és més clar, però a favor de l'Aventí. Es el cas que si Cambó volgués tornar a parlar del feixisme és ara quan podria dir, amb força més clarividència que l'any 1924, que el règim està agonitzant, impotent en absolut per crear res que sigui favorable. I no li caldria fer altra cosa que analitzar, amb els seus forts coneixements en la matèria, la situació econòmica del país. I, entre altres, els fets següents: Batalla del blat. L'any 27, la importació fou de 2.308.159 quintars de blat. L'any 28, s'elevà a 2.745.000 quintars. Batalla de l'arros: any 1927 — exportació — 253.000 quintars; any 1928: 184.000 quintars. La repoblació, o sigui l'augment de població: 1922 — 30,2 per 100 naixements per 1.000 habitants; 1927 — 26,9 per 100. La lira ^{Presegar} que Cambó no en posseeix cap)

farà, abans de poc, una forta davallada. La balança comercial, fenomen gravíssim, té la següent corba: 1924, dèficit, 643 milions or; 1925 — 1.071 m.; 1927 — 1.254 m.; 1928 — 2.047 m.; les previsions per a aquest any són de més de 2.500 m. Descens dels ingressos per turisme internacional i de les trameses dels emigrats.

Finalment, i perquè La Veu vegi que no anem errats, li explicarem (les dades són de Nitti; comprovables, però, llegint la premsa italiana) que els ingressos de la balança comercial representats pels ròlits de la Marina Mercant estan baixant, com ho demostra la cotització bur-sàtil de les accions navileres. Navigazione Generale Italiana, de 800 a 900 lires or han baixat a 500 lires paper. Navigazione Libera Triestina, de valor nominal 400 l., estan a 120. Sociéte Triestine de Navigation Cosulich, de 200 l. valor nominal, estan a 94. I que consti que la Borsa italiana està intervinguda.

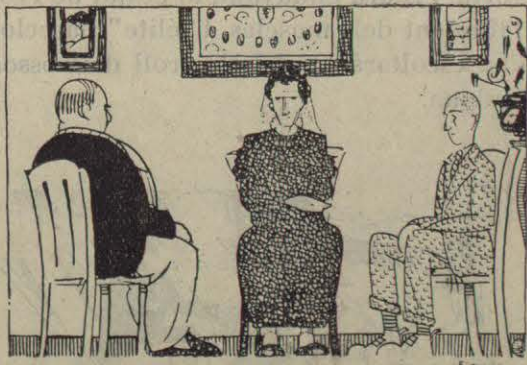
L'home de demà

per JAUME MIRAVITLLES

Hi ha actualment a Europa una mística d'americanisme. La influència prodigiosa que exerceix el cinema, els resultats innegables a què ha arribat la civilització americana, han contribuït a exaltar el seu prestigi fins al punt que mai, a través de l'espai i del temps, una supremacia no havia estat tan unànimement reconeguda.

A la massa de la gent, per fer-se un criteri de la civilització americana, li basta l'elevadíssim "standard" de vida del ciutadà americà mitjà.

A Amèrica el proletariat juga un pa-

—A aquest xicot li convé exercici, molt exercici.

—Ai caram! Doncs miri, aquest any mateix els hi he fet fer.

per econòmic doble. La teoria habilíssima dels alts salaris ha fet de l'obrer un preciós element de consum. Alts salaris i política de crèdit han posat a l'abast de la immensa majoria els més avançats elements de confort. Filosòficament això té l'avantatge del millorament moral de l'home. La popularització (si el mot és permès) del luxe destrueix, amb benefici, els prejudicis de castes i de categories.

Pràcticament, però, aquesta set de confort, aquesta mística del diner, on condueix?

La història ens demostra que les èpoques en què les manifestacions de l'esperit i els sentiments de solidaritat humana han estat més sabotejats coincideixen amb la febre del guany i amb la facilitat d'obtenir-lo.

Llegiu, només, la història de les col·nitzacions per veure com l'instint del benefici fàcil ha portat l'home a les pitjors situacions morals.

La revolució xinesa ha esclatat amb força irresistible, el dia que la fam del diner exaltà la fellonia dels dominadors estrangers.

Recentment, la història de la reconstrucció de les regions nòrdiques de la França devastades per la guerra degota